

Заключени врата.

Имало едно врѣме единъ много уменъ царь. Той билъ прочутъ по цѣлия свѣтъ. Такъвъ мждъръ царь на да ли има сега по свѣта.

Този царь заповѣдалъ да направятъ за дъщеря му разкошенъ палатъ съ много стаи. Царкинята имала право да се разпорежда самичка въ палата, както намѣри за добръ. Само въ една заключена стая тя нѣмала право да влиза.

— Татко, позволи ми да видя и тази стая. Може би тя е най-разкошната..., се молила тя.

— Не бива сега. Кога порастнешъ, тогава ще я отворишъ, за да намѣришъ вжтрѣ своето щастие, строго отговорилъ царьтъ.

Съ нетърпение чакала младата царкиня това врѣме. Тя вече била мома. Тогава царьтъ ѝ далъ ключа, на ѝ казалъ:

— Иди при своето щастие!

Съ всичка сила припнала царкинята и съ позлатенъ ключъ въ треперяща ржка отворила вратата.

— Що да види? — Една хурка и вритенце, една подвързана разстворена книга . . . и нищо друго.

Съ сълзи на очи царкинята казала на баща си: „Ти ми казваше, че въ затворената стая е мое щастие.... А пъкъ азъ видѣхъ само хурка, вритенце и книга“....

— Мила дъще, казалъ бащата, — хурката, туй е работата, това е трудътъ; книгата — това е учението...

